

Det nødvendige blik på naturen

Landmalerne - ni gode naturalister med landskabet som foretrukne motiv - udstiller i SAK indtil 2. september.

ANMELDELSE

Iben Friis Jensen
ibfj@faa.dk

Da jeg forleden passerede en langelandsk nyslået mark, hvor afgrøderne lå i brune og gyldne striber, var motivet så indbydende smukt, at jeg ville fange det ind med kameraet.

Mit digitale fotografi af marken viste imidlertid helt andre farver, end dem jeg så. Landskabet blev på billedet fladt og kedeligt indskrænket og var end ikke i nærheden af at vise virkeligheden. En uddannet fotograf kunne naturligvis have formidlet oplevelsen bedre - men kun visuelt.

For mig var det atter en gang et eksempel på naturalisternes eksistensberettigelse, fordi en dygtig kunstner formår at fange alle sansninger på lærred og papir med olie, akryl, akvarel, tusch og pen.

Skovstien

Er en skovsti lysende orange som i Jørgen Hinkes maleri? Er fjeldekompositioner i blå og grønt som Kurt Servé viser det? Er birkestammernes skællede hvid-grå bark holografisk, eller har Keld Nielsen taget sig friheder? Hvorfor er Esben Eriksens landskaber så slørerede og Kirsten Hesselagers så komplekse?

Og ikke mindst: Hvad gør landskabsmalerne populære i en tid, hvor indtryk kan fastholdes på mange andre forskellige teknologiske måder end ved at drage ud i naturen med staffeli, lærred, papir og blyant?

Udstillingen "Landmalerne" i Kunstbygningen SAK

Kirsten Hesselagers billeder er kaos som vildtvoksende utæmmelig natur.

giver svarene.

For ja, en skovsti kan sagtens opleves som et farvechok eller et landskabs linjer som helt abstrakt, birkestammernes struktur er tredimensional og naturen et komplekst vidunder.

Et vidunder, som vi måske sætter mere og mere pris på, jo mere digitaliseret og elektronisk og utryg vores hverdag bliver.

Komplicerede landskaber

Ganske vist er der heller ikke umiddelbart noget forudsigteligt i naturen, hvor klimaforandringer truer, så mennesker må gå fra hus og hjem, men Landmalernes udstilling er en påmindelse om, hvad vi har - og hvad vi er ved at ødelægge.

Kirsten Hesselagers "komplicerede" landskaber er for

mig en ny kærlighed. For hendes billeder er kaotiske, uoverskuelige, men favner dermed også de overvældende indtryk en tur langs mosen eller i skoven kan være.

Min anden favorit er Esben Eriksen, der med sit afdæmpede billedsprog har samme kvaliteter, som jeg engang sværmede for i William Turners landskaber (og som jeg selv dyrkede ved som stærkt nærsynet at vælge brillerne fra).

Kurt Servé har indfanget de norske og færøske fjelde i linjer, der sagtens kan aflæses som en abstrakt komposition. Men de er der, fjeldene. Du mærker vinden, den salte gus, fugleskrigene, flaksende vinger og havets brusen dybt nede.

Men motiverne er også stærke i nærmiljøet som Jørgen Hinkes billeder fra Damsbo Skov og Bredholt.

Genkendelsen

De to langelandske kunstne-

Som William Turner eller Oluf Høst benytter Esben Eriksen sig af de slørede konturer, som får os til at knibe øjnene sammen og få øje på detaljer, der ellers måske ville være gået tabt.

re, Keld Nielsen og Mogens Sjøgaard, har motiver, der stort set ligger lige uden for mit hus. Derfor genkender jeg også billederne. Ikke for det naturalistiske element af strand, skov, sten eller træer, men for den stemning og det sanseindtryk, de formidler. Jeg føler mig hjemme, nærværende og berørt.

Ole Vedbys bidrag til udstillingen er en serie skitser til "Sybergland" - altså natur-

Grønt og blå og en komposition, der sagtens kan kaldes abstrakt. Men Kurt Servé formår at trykke på sanseknapperne, så fugleskrig og saltgus bliver en del af billedet.

Dobbelt Strand, kalder Keld Nielsen de to billeder, der kan ses hver for sig, men som sammen danner et hele. Læg mærke til birkestammerne, som næsten sender barkskaeller ud af billedrammen.

skildringer i samme gyldne palet, som var Fritz Sybergs. Serien opfylder sit mål, hvis det handler om at sætte fokus på Syberg, men bliver nok en kende for ensartede, hvis det drejer sig om at få øjnene op for naturen.

Hans Peter Hansens bedste linoleumstryk er de helt enkle som hans Solsorte-rede eller en enkelt halmballe. Desuden er hans tekstilplakater fra Faaborg interessante. De hænger i ovenlyssalen.

At lade en forladt grusgrav springe i øjnene som en farveekspllosion i gul, orange og

pink, er blandt Peter Bork-Johansens bidrag til udstillingen. Med tiden har han fjernet sig mere og mere fra det mere naturalistiske udtryk, at det efterhånden er svært at gennemskue hans medlemsskab af Landmalerne, selv om han forstår at bygge et billede op i både komposition eller farvevalg.

LANDMALERNE

★★★★★

Udstilling på SAK i Svendborg indtil 2. september

Nyborg Voldspil

SINGIN' IN THE RAIN

20. juli 11. august 2018

BILLETSALG nyborgvoldspil.dk

Helt privat

Iben Friis Jensen
ibfj@faa.dk

Grafiker Trine Bruun, der udstiller i SAK i Kunstbygningen SAK, indtil 2. september, har fundet inspiration i helt private fotos. Tanter på tur, familiefotografier, festbilledet.

Det er der kommet en række sjove grafiske værker ud af. Trine Bruun bruger tegneserien eller karikaturen i sit arbejde.

Ved første øjekast er anonymiteten i de store billeder meget forståelig. Jeg kunne

dog godt ønske, at kunstneren havde fået lidt flere karakteristika med i sine beskrivelser, så f.eks. ikke alle ansigtstræk var identiske - om det er børn eller voksne, mænd eller kvinder.

Der synes at være en hel trend for tiden, hvor gamle fotos bliver genbrugt. Forlaget Space Poetry udgav allerede for et par årtier siden ubearbejdede festfotos i et lille hæfte, hvor man - uden at kende de portrætterede - sagtens kunne identificere sig med festernes kronologi.

Faktisk er der større forskel på numser i Trine Bruuns streg, end der er på ansigter ...